

Kulcsár Emese

TUR13

Milánói beszámoló

Sok szempontból gazdagodtam a külföldi szakmai gyakorlat alatt. Ezért nagyon hálás vagyok, hogy élhettem egy ilyen lehetőséggel. Többet kaptam tőle, mint vártam.

Azt gondolom, egy ilyen mobilitási programon inkább az empátikus képességeket, soft skilleket lehet jobban fejleszteni. Persze nyelvtanulási és szakmai célból is jelentkeztem a programra, de jóval több hangsúly került az egyéb képességekre.

Első akadály a kommunikáció volt. Ugyanis a munkatársak beszéltek angolul, viszont a vendégeink nem. Mint tudják, egy négycsillagos hotel recepciójára kerültünk az osztálytársammal és az elején nagyon tanácstalanok voltunk. A gépen kezelni kellett a foglalási rendszert, a tervező naptárat, e-maileket és felkéréseket. Az egész rendszer olasz volt. Sok kifejezést meg kellett tanulnunk és őszinte leszek, a nemlétező olasz tudásom többet a fejlődött a három hét alatt, mint az angolom. A kollégáink is pont annyira beszéltek angolul, hogy megértessék magukat. Idővel meg sem próbáltam szofisztikáltan fogalmazni, mert azt már nem értették és felesleges is volt.

Érdekes viszont és nagyon hasznos, ahogy az olaszok kommunikálnak. Van róluk egy sztereotípiája, hogy nagyon sokat gesztikulálnak. Ez teljes mértékben igaz és nagyon sokat segített nekem megérteni bizonyos szituációkat. Főleg, ha idegesek, még jobban mutogatnak, több jelet használnak, néha egyenesen színészkednek, eljátszák a helyzetet. Nagyon meglepő volt a felismerés, hogy nem csak szavakból áll a kommunikáció náluk. Amint ezzel megbékéltem, jobban megértettem magam szavak nélkül is. Kollégák tanítottak nekünk általános jeleket, mik mit jelentenek és idővel már mutogatással megértettem magam valakivel. Megtanultam a köszönéseket, mi mit jelent a boltban, a számítógépen, hogyan kérjek valamit, tehát megtanultam mindent, ami egy egyszerű beszélgetéshez kell. Nagyon élvezte olaszul tanulni és még jobban élveztem, hogy a kollégák milyen örömmel fogadták azt, ahogy érdeklődünk a kultúrájuk iránt.

Általánosságban elmondható, hogy a munkahelyen nagyon segítőkészek voltak velünk. Egészen a takarítókön át, akikkel egy közös nyelvet se beszéltünk, mégis mindig mosolyt csaltunk egymás arcára. Ordít a különbség Magyarország közt... Őszintén szólva egyenesen elszomorodtam, amikor hazaértem. Hamar megszoktam ezt a vidám légkört, a kedves, vidám embereket és hazaérve ennek a teljes ellentétét élem most meg. Annyit tudok tenni, hogy ezt a tanult olasz mentalitást kicsit átültetem szegény magyarok fejébe is, hogy nem kell annyira negatívnak lenni.

Sok különbséget vettem észre. A legelső az, hogy egyetlen darab egyenes utca sincsen. Egyszerűen nincs. A közlekedés össze-vissza van, nem használnak indexet, kreszt, a gyalogosoknak nem kell zebra, a biciklis ott megy, ahol akar, akár a villamos elé is bevághat, a vonatok folyton tíz percet késnek. Tehát a magyarhoz képest hanyag a közlekedés, de érdekes módon működik. Hamar beleszoktam ebbe a random közlekedésbe és sajnos nem szoktam le róla, még itthon is hajlamos vagyok a biciklisávban sétálni (ott nincs biciklisáv, néha járda se), átmenni a piroson úgy, hogy észre sem veszem...stb.

Munkamorálban is óriási a különbség. Jóval lassabb, ráérősebb minden. Szokatlan volt, hogy a munkába beérve kávéval ,reggelivel, teával kínáltak minket. Nem kellett azonnal elkezdni robotolni. Bármikor kérhettünk szünetet. Hosszan ebédelhettünk. És abszolút nem hajtottuk ki magunkat, mégis befejeztük a munkát. Idővel rájöttem, hogy teljesen igazuk van, mégis minek siessünk, ha ugyanazt a munkát lehet egészségesebb tempóban is végezni? A késést is lazán kezelték, mivel a tömegközlekedés és minden késett, így senki nem problémázott rajta.

Gasztronómia is teljesen más. Megfogadtam, hogy soha többet nem eszek itthon pizzát, mert az olasz után az itteni undorító. Teleettem magam gelatoval, megkóstoltam a vörös borukat, egy különleges gyömbéres Aperolt, egy Campari szódát, a fehér borukat, rizottójukat, gnocci tésztájukat. És három hétig a legfinomabb gyümölcsöket ehettem. Egyedül a magyar kenyér hiányzott. További érdekesség, hogy a bio termékek itt olcsóbbak, mint a nem biok és az állam támogatja a környezetvédelmet... Olaszország szelektíven gyűjti a szemetet. Jé.

A mobilitás alatt az iskolai csoporttal bejárhattuk a környéket. Jártunk Milánóban, a Como Lagonál, Monzában, megnéztük a milánói Dómot, éttermeket, bárakat, kávézókat, kisebb városokat. Sok gyönyörű templomot láttunk. Maga a szállás Cesano Madernoban volt, közel Milánóhoz. Én személyesen a közeli városba, Saronnoba jártam fel dolgozni. Tetszett a szállás. Megvolt benne minden, amire szükségünk volt. Közben összekovácsolódott a csapatunk is; esténként filmeket néztünk, just danceltünk, főztünk és megismerkedtünk a francia lakótársainkkal is. Szép lassan kialakult a napi rutinom, és nagyon megtetszett, hogy önállóan gondoskodom magamról kis segítséggel. Nagyon nehéz most visszazökkennem az iskolai életbe ezek után...

Nagyon megszerettem ezt az országot, elképzelhető, ha megtanulom a nyelvet, akkor ideköltözök. A recepciós munkát is élveztem, sok kihívást adott, de egyben jó munka is volt. Ez idő alatt nagyon fejlődött az empatikusságom, nyitottabb, elfogadóbb lettem. Igyekszem ezeket az értékeket tovább vinni. Persze számít a szakmai, nyelvi fejlődés, de nekem az itteni gasztronómia, a szokások, az emberek többet adtak, mint amiről eredetileg ez a mobilitás szólt. A turizmusban pedig az emberismeret, kultúrismeret nagyon sokat számít.

Csatoltan küldök pár kiragadt pillanatot az útból. Még egyszer köszönöm az iskolának, hogy esélyt kaptam erre.

